

หวงรัก

บทที่ 24

สีหน้าของนางนรีบูดบึ้ง เมื่อเนตรนางเปิดประตูที่ถูกกระดมกดกริ่งเรียก ไปหน้าเป็นมัน ผมยุงไม่เป็นทรง เนตรนางไม่แปลกใจ..... หลังจากนั่งอยู่ในวงไฟทั้งวันทั้งคืนโดยที่ “โชคไม่เข้าข้าง” พี่สาวจะพาตัวเองกลับบ้านในสภาพเช่นนี้เสมอ

นางนรี เดินผ่านน้องสาวซึ่งสีหน้าบูดบึ้งไม่แพ้กันเข้ามาในห้องพักขนาดใหญ่ ซึ่งหลังจากพิธีศพจากไปก็เหลือพักอาศัยอยู่ด้วยกันเพียงสองคน เนตรนางบ่นว่า

“มีบุญแฉแต่ไม่ยอมใช้ รบกวณชาวบ้านแต่เช้าเชียว”

“เข้าอะไร นี่มันเจ็ดโมงกว่าแล้วนะยะ เธอนอนตื่นสายเองต่างหาก”

หญิงสาวไม่อยากจะต่อล้อต่อเถียง อย่างน้อยพี่สาวก็เพิ่งจะสูญเสียสามีไป

“เมื่อคืนเข้ากลองจนเกือบเช้า ฉากสุดท้ายแล้ว นี่ยังไม่มีการใหม่เข้ามาเลย”

“อ้าว เธอไม่ใช่ยังขายดีอยู่หรือ”

“ขายดงขายดีอะไรกัน เด็กใหม่ๆ เข้ามาแย่งงานอยู่เรื่อย”

แม้นางนรีรู้สึกหนักใจแทน แต่ก็เหน็ดเหนื่อย อารมณ์เสีย และวังนอนจนไม่มีกำลังใจจะคิดอย่างอื่น

“ฉันจะไปนอนละ”

เนตรนางมองตามหลังพี่สาว แล้วอย่างนี้จะไรจะดีขึ้น แท้งลูกสามีเสียชีวิต นางนรีเพิ่งจะเบิกเงินแสนที่ภริยาให้ออกมาเซยชม ไม่แน่ว่าปานนี้จะเสียไปหมดแล้วในวงไฟ ร้านเสริมสวยถูกทิ้งให้ลูกจ้างดูแล แต่กลับกลายเป็นขาดทุนมาตลอด ไกล่หมดสัญญาเช่าห้องแล้วสภาพที่เสื่อมถอยเพราะเคยดื่มเหล้าประทศสามีบ่อยๆ ทำให้คาดเดาเอาแน่ไม่ได้ว่านางนรีจะยังสามารถกลับไปทำอาชีพเดิม

อีกสามชั่วโมงต่อมาเธอก็ได้ยินเสียงพี่สาวเคลื่อนไหวอยู่ในห้องก่อนจะเปิดประตูออกมา เสื้อผ้าชุดใหม่บอกให้รู้ว่าพี่สาวเตรียมจะออกจากบ้านอีกครั้ง

“พี่นางจะไปไหนอีก”

อีกฝ่ายขมวดหัวคิ้ว “ฉันจะไปไหนก็อย่ามายุ่งหน่อยเลย”

เนตรนางเดาออก “จะไปเล่นไพ่หรือ พักผ่อนบ้างซี พี่นาง พี่นางจะแท้งลูกไม่กี่วัน ประเดี๋ยวก็ไม่สบายอีกหรอก”

“นี่ เธอไม่ต้องมาแข่งฉันนะแม่นาง แค่นี้ฉันก็แยพอแล้ว”

“หนูไม่ได้แข่ง หนูเป็นห่วงพี่นางต่างหาก”

“ไม่ต้องมาเป็นห่วงฉันหรอก” พี่สาวตวัดเสียง

“แสนหนึ่งที่คุณภริยาให้หมดแล้วหรือยัง”

“อย่าถามจุกจิกได้ไหม” เสียงตอบทำให้คนฟังเดาได้

“เสียไฟหมดแล้วละซี” หญิงสาวสายหน้า

ลุ่มเสียงสะบัดหัวและท่าทางขุ่นมัวของอีกฝ่ายไม่ได้ทำให้เธอหัวนเกรง เคยชินแล้วที่จะสื่อสารสนทนากันในลักษณะนั้น

นางนรีพูดว่า “ยังไม่หมดหรอกยะ ยังเหลืออยู่อีกเยอะ ไรที่เสียไปนั้น วันนี้แหละฉันจะเอาคืนมา”

“ยิ่งแก้ตัวก็ยิ่งเสีย เลิกคิดดีกว่าน่าพี่นาง ไปดูร้านทำผมของพี่นางบ้างเถอะ ปล่อยเด็กๆ มันทำกันเอง เงินทองไม่เคยเหลือถึงมือ”

“ช่างมันเถอะ” เธอพูดอย่างไม่สนใจ “ฮึ ยืนทำผมทั้งวันๆ ได้ตั้งคี่ไม่กี่บาท สู้นั่งเฉยๆ ขอเขาใช้ไม่ได้”

“ไม่มีคุณพี่ แล้วทีนี้จะไปขอใครดีละ” คนถามรู้สึกขวาง

“ฉันก็จะหาผัวใหม่สักคน”

เนตรนางอยากจะหัวเราะ สังขารอย่างนี้จะหาใครมาเลี้ยงดูหรือนางนรีลืมไปแล้วว่านี่ไม่ใช่เมื่อสิบปีก่อน ที่เธอเป็นสาวสวยสุดเซ็กซี่ที่ใครๆ ก็อยากจะครอบครอง

นางนรีเดาความคิดของอีกฝ่ายออก ค้อนขวับอย่างขัดเคือง

“อย่างน้อยฉันก็ยังมีคุณภริยาอยู่ทั้งคน เขาสัญญาว่าจะไม่ทิ้งฉัน”

“แล้วเขารู้หรือเปล่าว่าพี่นางไม่ได้มีลูกของพี่ชายเขาอยู่ในท้องแล้ว ถ้ารู้ เขาจะยังให้เงินพี่นาง ทีละแสนอยู่หรือเปล่า”

คำพูดของเนตรนางทำให้เธอหนึ่งอึ้งก่อนจะพูดเสียงอ่อย

“อาจจะให้ก็ได้ เขารวยออกจะตาย บริษัทใหญ่โตน่าจะมีกำไรเดือนละหลายสิบล้าน”

“ใครบอกพี่นาง บริษัทนั้น จะเจ๊งมีเจ๊งแหล่อยู่แล้ว คุณภริยามีปัญหาเรื่องเงินขนาดหนัก ก็เพราะเขาไม่มีเงินบำรุงบำเรอ ยัยแสงดาวถึงเปื้อ มาบ่นกับหนูบ่อยๆ”

“แต่ยังไงๆ ตอนนี้เขาก็มีเงินของผัวฉันละ” นงนรีเถียง

“พี่นางจะเอาเหตุผลนั้นไปเรียกร้องให้เขาเลี้ยงดูพี่นางไม่ได้หรอก
ผู้ชายคนนั้นไม่ใช่จะยอมใครง่าย ๆ ต้องเอาชนะเขาที่หัวใจ”

“แล้วฉันจะทำยังไงดี ยังไงๆ ฉันก็มีลูกคุณพี่อีกไม่ได้แล้ว
อีกหน่อยเขาก็จะต้องรู้ว่าฉันไม่ได้ท้อง”

เนตรนางยกไหล่ “ก็อย่าให้เขารู้ซี”

“จะทำยังไง” พี่สาวถามอย่างหงุดหงิด “เอาผ้ามัดไว้ในเสื้อ
แล้วอีกห้าหกเดือนก็อุ้มเด็กไปหลอกว่าคลอดออกมาแล้วหรือไงยะ”

“แบบนั้นไม่เนียนหรอก ถ้าเกิดมีใครคิดจะจับผิดพี่นางจริงๆ
ถามประวัติการคลอด ถามหาหมอที่ดูแลตลอดเก้าเดือนนี้ขึ้นมาแล้ว
พี่นางจะทำยังไง” เธอมองหน้าพี่สาวอย่างซึ่งใจก่อนจะพูดว่า

“พี่นางต้องท้องจริงๆ”

“จะบ้าเหรอ ฉันจะท้องอีกได้ยังไงตอนนี้”

“ไม่เห็นจะยากเลย พี่นางเป็นผู้หญิง แค่นี้เชื่อผู้ชายเข้าไป
ไม่เท่าไรก็ท้องแล้ว”

“นี่แกจะบ้าไปหรือเปล่า” เสียงถามจูนเฉียวเต็มที่

“งั้นพี่นางคิดเอาเองก็แล้วกัน” เธอลุกขึ้นเดินหนีเฉยๆ

นงนรีถูกทิ้งให้จมอยู่กับความรู้สึกนึกคิดที่วุ่นวาย คิดไปคิดมา
ก็ซ้กจะเห็นคล้ายตามด้วย เธอจะต้องตั้งท้องให้ได้ แม้เวลาเกิดของ
เด็กจะคลาดเคลื่อนไปบ้าง เมื่อเทียบกับการตายของพีร์ชด์ แต่ก็ไม่น่า
จะมากมายจนผิดสังเกต ช่วงก่อนคลอดเธอจะปลีกตัวไปให้ไกล
เพื่อไม่ให้ใครรู้เวลาที่แน่นอน เป็นความคิดที่เข้าที่ดีเหมือนกัน

แล้วภริกาจะต้องเลี้ยงดูทั้งแม่ทั้งลูกเป็นอย่างดีไปจนตลอดชีวิต
ทรัพย์สินมรดกของครอบครัว ส่วนหนึ่งจะต้องเป็นของเธอ

นงนรีเดินกลับไปหาน้องสาว

“แล้วฉันจะท้องได้ยังไง”

เนตรนางซ่อนยิ้มไว้ในหน้า “โอ้เอ๊ย พี่นาง ผู้ชายมีอยู่เยอะแยะ
ถ้าพี่นางตกลงใจละก็ไม่ยากเลยสักนิด”

นงนรีหลบตามองพื้น ไม่ใช่รู้สึกผิดชอบชั่วดีหรือยากลำบากใจ
เธอเพียงแต่ขัดเขินนิดหน่อยเท่านั้นเอง.....

แม้จะมีอาการคลื่นเหียนอาเจียนครั้งแล้วครั้งเล่า ฟ้ารุ่งก็หิวโหย
จนต้องพาตัวเองลงมายังห้องอาหาร พยายามทานอาหารที่ถูกจัดไว้
ด้วยความยากเย็น สาวใช้ที่เข้ามายื่นคอยรับใช้ถามอย่างกังวลใจว่า

“อาหารไม่อร่อยหรือคะ หมู่นี้ไม่เห็นคุณฟ้าค่อยทานอะไรเลย”

“เปล่าจ้ะ ก็อร่อยดี... เพียงแต่ฉันไม่ค่อยสบายเท่านั้น”

“คุณฟ้าจะรับอย่างอื่นไหมคะ หนูจะได้ทำให้”

“ไม่ต้องหรอก ขอบใจ” เธอหยิบแก้วน้ำส้อม แต่แล้วก็รู้สึก
ไม่สบายจนต้องวางลง ลุกขึ้นเดินเร็วๆ ไปเข้าห้องน้ำ สาวใช้เดินตาม
ไปดู เห็นนายสาวกำลังขยักขยอนอยู่เหนือโถส้วม เสียงที่แว่วออกมา
บอกให้รู้ว่าเธอกำลังไม่สบายจริงๆ

มีเสียงกดแตรรถเรียกดังมาจากประตู แม่สาวใช้บอกฟ้ารุ่งว่า

“คุณแสงดาวคะ หนูไปเปิดประตูก่อนนะคะ ขึ้นช้าโดนเล่นงาน
แน่” แล้วก็ผลจากไปอย่างรวดเร็ว

เมื่อฟ้ารุ่งพุงตัวออกมาจากห้องน้ำ ใบหน้ายังแดงจัด เหงื่อชุ่ม
ใบหน้า แสงดาวก็ย่ำรองเท้าส้นสูงเข้ามาหยุดมอง ทำท่าที่และสีหน้า
แบบที่ฟ้ารุ่งเกลียด เสียงถามก็กระซกกระซิบแสดงความชิงชัง
อย่างไม่ปิดบัง

“ยังอยู่อีกหรือ นึกว่าไปแล้วเสียอีก”

“วันนี้ฉันรู้สึกไม่ค่อยสบายก็เลยไม่ได้ไปทำงาน”

“ฉันไม่ได้หมายถึงแค่ไปทำงาน” แสงดาวเน้นเสียง

ฟ้ารุ่งจึงเข้าใจ รู้สึกหน้าร้อนวูบ ใจสั่น มือเย็นชื้นเหงื่อ โกรธ
และสะเทือนใจอย่างบอกไม่ถูก ผู้หญิงคนนี้เพิ่งจะมาอยู่ได้ไม่นาน
ขณะนี้กำลังออกปากขบขันไล่เธอ

“เธอน่าจะรูตินี้ว่าอะไรเป็นอะไร ถ้าเธอไม่คิดจะจับคุณภริกา ก็ควร
จะย้ายออกไปได้แล้ว”

ฟ้ารุ่งต้องยึดพนักเก้าอี้ไถลตัวไว้ เจ็บแปลบที่หัวใจราวกับถูก
มีดแหลมเสียบลงตรงๆ

“เมื่อไหร่จะไป” อีกฝ่ายคาดคั้น

“เร็วๆ นี้” เสียงตอบออกจะสั้น

“เชื่อได้หรือเปล่า” ฝ่ายนั้นลากเสียงเจือหัวเราะ “ตอนนี้
บอกว่าจะไป แต่อีกเดี๋ยวก็วิ่งไปออดอ้อนคุณภริกา”

“ทำไมฉันจะต้องทำอย่างนั้น” เธอถาม ขมขื่นอัดอั้นจนแทบ

จะกลั้นน้ำตาไว้ไม่ได้ “ฉันตั้งใจจะไปจากที่นี่ตั้งนานแล้ว”

“จริงหรือ” คิ้วเรียวได้รูปเล็กสูง ดวงตาคู้งามทอประกายวาววับ น้ำเสียงพูดเยาะหยัน “ความจริงเธอก็ควรจะไปตั้งนานแล้วเหมือนกัน”

“ฉันจะไปแน่นอน ไม่ต้องห่วงหรือคุณแสงดาว”

“ดี” แสงดาวลงเสียง หมุนตัวพาตัวเองขึ้นบันไดหายไป

พักรู้งีบมือตัวเอง พาตัวเองไปนั่งหน้ารูปภาพสามี่และมารดา ผู้ล่วงลับ น้ำตาลลอลตา เธอมองภาพทั้งสองด้วยความเศร้าโศกและอัดอั้น...

มณฑิรา แปลกใจที่ได้ยินเสียงภริทางโทรศัพท์ นานแล้วที่เธอไม่ได้โทรศัพท์ถึงเธอในเวลาทำงาน

“มีปัญหาที่ออฟฟิศผมนิดหน่อยครับ พำรุงเรื่อง แต่ไม่รู้ว่าจะหาตัวเขาได้ที่ไหน” ชายหนุ่มอธิบายหลังจากทักทายกัน น้ำเสียงไม่ได้ช่างเล่นรื่นเริงอย่างที่หญิงสาวหวังจะให้ เป็น แต่ถึงอย่างไร มณฑิราก็ดีใจที่ชายหนุ่มนึกถึงเธอ

“ไม่ได้อยู่ที่บ้านหรือคะ”

“เปล่าครับ”

“เอ...นั่นเขาไปไหน”

ชายหนุ่มถามว่า “คุณมณมีเบอร์โทรศัพท์ที่บ้านพีรাত্রีไหมครับ” เสียงใสเจือหัวเราะ “จริงซี มณก็ว่าพำคงไปอยู่บ้านพีรাত্রี พี่ณาเองตั้งแต่ว่ากลับมาจากเมืองนอกก็เพิ่งโทรหามณครั้งเดียว สงสัยว่าพอเลิกงาน พี่ณาคงต้องรีบไปบ้านพีรাত্রีแน่ๆ เลย”

อีกครู่หนึ่งชายหนุ่มก็วางโทรศัพท์ กระดาษโน้ตสีขาวที่จดหมายเลขโทรศัพท์ตามคำบอกเล่าวางอยู่ตรงหน้า เส้นหมึกหนาหนัก ตัวเลขหนากว่าปรกติแสดงชัดถึงอารมณ์ของผู้เขียน...

เสียงโทรศัพท์ดังเรียกขึ้นที่บ้านของราตรีในเวลาค่ำ ราตรี กำลังอยู่ในครวัขณะที่พักรู้งจัดโต๊ะอาหาร กณาทเล่นอยู่กับหลานๆ ร่างจ้อยของเด็กหญิงเอมถูกจับนั่งอยู่บนต้นคอของผู้เป็นอา ขณะที่ร่างสูงใหญ่ก้าวยาวๆ เลี้ยวไปมาอยู่ในระหว่างเก้าอี้ พาเด็กหญิงหนีพี่ชายตัวน้อยซึ่งพยายามวิ่งไล่จับ เสียงกรีดกราดเจือหัวเราะของเด็กชายหญิง เจืออยู่ในเสียงหัวเราะหัวๆ ของชายหนุ่ม สลับกับเสียงของหญิงสาวที่สอดแทรกอย่างเป็นห่วง

“พี่ณาพระวังหลานตกนะคะ ระวังศีระะหลานคะ”

ราตรี นำจานอาหารที่เพิ่งปรุงเสร็จออกมาวาง มองชายหนุ่มและลูกๆ “เด็กสามคน” เธอพูดยิ้มๆ

พี่สาวเดินกลับเข้าไป พำรุงมอง “เด็กทั้งสาม” ด้วยยิ้มสดใส อิมเอม อบอุนใจอย่างยิ่ง

เมื่อเสียงโทรศัพท์ดังขึ้น ชายหนุ่มซึ่งอยู่ใกล้ที่สุดเป็นคนหันไปรับสาย เสียงทุ้มหัวของเขายังเจือหัวเราะเมื่อกล่าว

“ฮัลโหล”

หลานชายถลาถึงตัวพอดี เสียงเด็กชายหญิงแข่งกันหวีดหัวเราะใสโทรศัพท์ “เดี่ยวๆ อย่าเพิ่งกรีด ขออาพูดโทรศัพท์ก่อน” เสียงกรีดเบาลง ทันใดนั้น เสียงอ่อนๆ ที่คุ้นหูก็ดังแทรก “เอมจำ มาหาน้ำพำก่อน คุณอาจจะพูดโทรศัพท์คะ” ส่งเด็กชายหญิงออกไปแล้ว กณาทจึงกรอกเสียงลงในโทรศัพท์ “ฮัลโหล... ฮัลโหล... ครับ?”

ไม่มีคำพูด ทว่าเสียงในสายบอกว่าอีกฝ่ายยังฟังอยู่

“ที่นี้บ้านคุณประการและคุณราตรี ครับ”

เงียบ ก่อนที่อีกฝ่ายจะตัดสายเสียเฉยๆ

“ใครโทรมาคะ” พำรุงถาม

“ไม่รู้ซี วางสายไปแล้ว”

ชายหนุ่มวางโทรศัพท์ อุดมุนหัวคิ้วอย่างครุ่นคิดมิได้.....

เมื่อกลับจากที่ทำงานด้วยรถแท็กซี่ในเวลาค่ำ มณฑิรา ต้องแปลกใจที่เห็นภรินั่งอยู่คนเดียวที่ชุดเก้าอี้ใต้ต้นไม้ที่มุมตึกด้านหน้า แสงไฟจากโคมดวงเดียวไม่สว่างนัก เสื้อเชิ้ตสีขาวที่ใส่ไปทำงานไม่อยู่ในระเบียบเหมือนเมื่อตอนเช้า แขนเสื้อถูกพับแล้วรูดขึ้นไว้เหนือข้อศอก เขากำลังดื่มเหล้า...

“คุณภริ” เธอทักทาย “ทำไมนั่งอยู่คนเดียวคะ”

ยิ้มของชายหนุ่มขุ่นข้องหม่นมัว

“ไม่รู้จะนั่งกับใครนี่ฮะ”

หญิงสาวหัวเราะ นั่งลงตรงหน้า “โถ น่าสงสารจริง ไม่น่าเชื่อว่าหนุ่มเนื้อหอมจะเดี่ยวดายอย่างนี้”

“ดื่มกับผมไหม เหล้าหรือเบียร์ดี”

“วันนี้คุณภริยามีเคล้า ปกติชอบเปียร์ไม่ใช่หรือคะ”

“ผมชอบทุกอย่างที่กินแล้วเมา” เขายิ้มขริม

“แปลว่าวันนี้อยากจะเมาหรือคะ” เธอยื่นหน้าเข้าไปดูจานอาหารตรงหน้า “มีอะไรบ้างคะนี่ ถั่ว... หมูทอด... ไม่เห็นพร่องเลยนี่... หรือจะเอาอย่างอื่นคะ มณจะทำให้”

“ให้เด็กทำเถอะครับ คุณมณนี่คุยกับผมดีกว่า” ชายหนุ่มพูดก่อนจะหันไปเรียกเด็กมารับใช้

มณทราต้องแอบยิ้มด้วยความอึดอึด

อีกครู่หนึ่งสาวรับใช้ก็กระวีกระวาดออกมายอตั้วรอรับคำสั่ง ชายหนุ่มขอเครื่องดื่มสำหรับหญิงสาว มณทราส่งรายการอาหารง่าย ๆ พลังก็ถามความเห็นชอบจากชายหนุ่ม ทำที่ที่ชักถามอ่อนหวาน เอาอกเอาใจ แม้สาวใช้จะเห็นจนเจเนตา แต่ก็อดขำเลื่องมองหน้าหญิงสาวไม่ได้

พอสาวใช้ถอยกลับไป มณทรา ก็บอกชายหนุ่มว่า

“มณเอาของไปเก็บก่อนนะคะ ขอล้างหน้านิด เดี่ยวเดียวจะกลับมาคะ”

ชายหนุ่มรับรู้ แต่ว่าจะสนใจก็หาไม่

ในยามเปลอตัว สีหน้ากลับบึ้งตึงคล้ายกำลังขุ่นเคือง เสียงใส ๆ ที่แทรกอยู่กับเสียงหัวเราะของเด็ก ๆ และเสียงทุ้มต่ำของ กณาท ทำให้นึกสร้างภาพไปต่าง ๆ ก่อให้เกิดความรู้สึกร้อนรุ่มราวถูกไฟลน...

นางสาวเล็กและนางสาวนิตสองสาวใช้ มิได้ใส่ใจสีหน้าท่าทางของเจ้านาย เพราะเคยชินแล้ว แต่ก็อดไม่ได้ ที่จะแสดงความคิดเห็นเมื่อช่วยกันทำอาหารอยู่ในครัว

นางสาวนิตพูดว่า “ท่าทางคุณมณเธอยังไง ๆ อยู่หนา หวานจ้อยเอาใจคุณภริยงกับเป็นคู่รักกันก็ไม่ปาน”

“ก็ไม่แนะ เขาอาจจะกลายเป็นคู่รักกันจริงๆ ก็ได้” นางสาวเล็กพูดบ้าง “ก็คุณแสงดาวเธอสนใจคุณภริยเสียที่ไหน มาแล้วก็ไป มาแล้วก็ไป รู้ก็ทั้งรู้ว่าคุณมณเธอมาพักอยู่ที่นี่”

“คุณแสงดาวคงไม่เห็นคุณมณอยู่ในสายตากะมัง เห็นระแวงอยู่แต่คุณฟ้า” นางสาวนิตออกความเห็น “อีกอย่างหนึ่ง ตอนนี้เธอเป็นดาราแล้ว กำลังดังกำลังเนื้อหอมก็เลยลืมคุณภริย”

“คุณภริยเองก็ไม่ได้สนใจคุณแสงดาวนักหนาหรอกยะ วันนี้ฉันบอกเธอว่าคุณแสงดาวมาแล้วไปแล้ว เธอหน้าบึ้งนิดเดียว ไม่ได้พูดอะไรสักคำ”

“เธออาจจะโกรธอยู่เงียบๆ ก็ได้ ดุชิ นิ่งกินเหล้าอยู่คนเดียวแต่ก่อนแต่ไรเคยเห็นเป็นแบบนี้ชะที่ไหน”

นางสาวเล็กยกไหล่ “คุณแสงดาวไม่อยู่ มีคุณมณคอยเอาใจก็ไม่เลวเหมือนกันนะ ฉันว่าถ้าคุณภริยเลือกคุณมณ ฉันคงสบายใจกว่าคอยรับใช้คุณแสงดาว”

“ฉันก็เหมือนกัน” นางสาวนิตพูด

มณทรากลับมาด้วยใบหน้าที่สุดใสกว่าเดิม ล้างหน้าและเติมเครื่องสำอางเล็กน้อย เปลี่ยนเสื้อเป็นชุดนอนแพรสีชมพู ผูกริบบิ้นตลอดกลางตัวด้านหน้า กลิ่นน้ำหอมอ่อนๆกรุ่นกำจาย

ชายหนุ่มชะงักมองเขื่อนานกว่าปกติ เสื้อที่เธอสวม กลิ่นหอมอ่อนที่คุ้นเคย ทุกอย่างเป็นของฟ้ารุ่ง..... ดูเหมือนเขาจะลืมนิดไปชั่วขณะ จนมณทราเขินอาย “คุณภริยมองอะไรคะ”

ภริยรู้สึกตัว “เสื้อสวยดีนะฮะ” เขาพูดกลบเกลื่อน

“ของฟ้าคะ อะไร คุณภริยไม่เคยเห็นมาก่อนเลยหรือคะ”

“อาจจะ... เคย... ฮะ” ชายหนุ่มเกิดอาการพูดจาติดขัดขึ้นมาเฉยๆ เสื้อตัวนี้ เพียงแต่มอง เขาก็แทบจะรู้สึกถึงสัมผัสนุ่มเนียนของทั้งผิวแพรและเนื้อละมุนภายใต้ใยผ้า...

เขาถอนใจหนักกับความคิดคำนึง

“เปียร์ฮะ “ มีอใหญ่ได้รูปสวยส่งแก้วเครื่องดื่มให้

มณทรารับแก้วไปจรดกับริมฝีปาก ชมัยดาวาวหวาน

“มณเพิ่งเริ่มดื่ม แต่คุณภริยมาแล้ว...”

รอยยิ้มของอีกฝ่ายหม่นมัว “แต่มีน ผมยังไม่เมาหรือครับ”

“อะไรจะเป็นเส้นแบ่งระหว่างมีนกับเมาคะ”

คำตอบเจือหัวเราะมีกั้วานขึ้นขม

“ความดีหรือเลว ในกมลสันดานของแต่ละคนกะมังครับ”

มณทราหัวเราะ “เอ๊ะ ยังไงคะ มันไปเกี่ยวกันได้ยังไง”

“คนบางคน ถือโอกาสทำในสิ่งที่ไม่ควรจะทำโดยอ้างว่าเมา...”

คุณมณเคยเห็นบ้างไหม คนที่พอกินเหล้าก็เปลี่ยนเป็นคนละคน ทำเรื่องที่ไม่มีใครคาดถึง ความจริงไม่ใช่เขาไม่รู้สึกรู้ตัว แต่ว่าอาศัยเหล้าเป็นข้ออ้าง”

“เซ่นอะไรบ้างคะ”

ชายหนุ่ม มองประกายตาหยาดเจือยืมละมุนที่ลอยอยู่ตรงหน้า

“เซ่นบางคนพูดเรื่องลามกสิ้นปากอย่างที่จะไม่พูดเลยเวลาไม่กินเหล้า บางคนก้าวร้าว หาเรื่องทะเลาะชกต่อย บางคน... ก็ลวนลามล่วงเกินผู้หญิง รังแกคนที่ไม่มีทางสู้.....”

มณฑิรามองใบหน้าที่หม่นหมองอ่อนขริมของอีกฝ่าย เข้าใจว่าการตายของพี่ชาย การจากไปของแสงดาว และภารกิจในช่วงเวลากลางวันได้รุมเร้าทำให้ชายหนุ่มเป็นไปเช่นนั้น

เธอหวังจะทำให้เขาสบายใจและมีความสุข หากเธอพาเขาออกจากเรื่องรบกวน จิตใจทั้งหลายได้ ย่อมหมายความว่าเธอกำหัวใจของชายหนุ่มไว้ได้ส่วนหนึ่งแล้ว

“สำหรับคุณภริย่ะคะ เคยอ้างว่ามาแล้วทำอะไร”

ดวงตาของชายหนุ่มคล้ายกับจะมีคำตอบ เขาได้แต่ยิ้มผินๆ “เรื่องเลวๆ หลายอย่างครับ เพราะว่าจริงๆ แล้วผมเป็นคนไม่ดี”

“ช่างตำหนิตัวเองจังเลย... ยกตัวอย่างให้ฟังสักข้อสิคะ”

ชายหนุ่มนิ่งไปชั่วขณะ ประกายตาในใบหน้าวาบอยู่ลึกลงๆ “อย่าเลย ถ้าคุณมณรู้ คุณมณจะเกลียดผม”

“แหม มณหรือคะจะเกลียดคุณภริ ไม่มีวันหรอกคะ”

ชายหนุ่มมองเธอ มณฑิราสวย อ่อนหวานละมุนละไมจนเขาอดชื่นชมไม่ได้ ท่าทีของเธอที่แสดงออกมาบอกให้รู้ชัดเจนกว่าคำพูด เธอพร้อมที่จะมอบร่างกายและหัวใจให้เขาครอบครอง ไม่ใช่เรื่องยาก หากเขาต้องการที่จะสานสัมพันธ์ให้ผูกพันลึกลับ แต่ว่าเขามักจะถามตัวเองว่าเขาต้องการเธอจริงหรือ ต้องการด้วยหัวใจ หรือว่าเพียงแค่เพื่อความรื่นรมย์ชั่วครั้งชั่วคราว.....

ถ้าไม่มีความรู้สึกอีกอย่างหนึ่งเกิดขึ้นกับผู้หญิงอีกคนหนึ่งแล้วละก็ เขาคงไม่ต้องคิดมากและไม่ต้องกระวนกระวายทุกข์ทรมานใจ มณฑิราคงจะช่วยลบเลือนความเจ็บแค้นหึงหวงที่แสงดาวมีชายอื่นลงได้ คงช่วยให้เขากลายความโศกเศร้าที่สูญเสียพี่ชายเพียงคนเดียวไป และน่าจะทำให้ช่วงชีวิตที่เหลืออยู่เป็นสุขสมบูรณ์

แต่ที่ผู้หญิงอีกคนหนึ่งทำให้เขาต้องคิดแล้วคิดอีก ห่วงกังวลถึงแต่ตัวเธอโดยเธอจะรับรู้หรือก็หาไม่

ชายหนุ่มยื่นแก้วเครื่องดื่มออกมาข้างหน้า ดวงตาขริมหม่นมัวตรงข้ามกับหญิงสาว ผู้ซึ่งทอประกายตาหยาดหวานประสานกลับมา ขณะยกแก้วเครื่องดื่มขึ้นกระทบด้วย...

ฟ้ารุ่ง จอดรถแล้วกำลังจะเดินขึ้นบันไดหินอ่อนหน้าบ้าน ต้องหยุดเมื่อได้ยินเสียงร้องเรียก มณฑิราโบกมือให้อย่างร่าเริง ส่วนภริก็ได้แต่มองมาจากความมืดสลัว

เธอเดินเข้ามารวมวงด้วย

“ทำไมกลับเสียดึกเชียว” เพื่อนสาวถาม

ฟ้ารุ่งไม่ตอบ ดวงตาแวววามในสีหน้าเป็นชาเคร่งขริมที่มองตรงมาทำให้เธอรู้สึกอึดอัด

“อยู่กับพี่ณาทหรือ”

“อยู่บ้านที่ราตรี”

“ก็อยู่กับพี่ณาทนั่นแหละ รุ่งน่า”

ฟ้ารุ่งไม่เข้าใจว่าเพื่อนจะเน้นประโยคนั้นกระไรนักหนา หรือต้องการจะตอกย้ำให้ชายหนุ่มเชื่อมั่นว่าเธอไม่มีเยื่อใยในภณาทแล้ว โดยสิ้นเชิง หญิงสาวอดขุ่นใจแทน ภณาท ไม่ได้

“พี่ณาทอยู่ด้วย”

“นั่นไง” มณฑิราหัวเราะ

ฟ้ารุ่งนั่งลง เห็นสีหน้าเพื่อนสาวอึมเอมสดใสกว่าปรกติ

“มณมาแล้วหรือยัง” เธอถาม

“เมาทั้งคู่เลย” มณฑิราหัวเราะเสียงใส

“แล้วพรุ่งนี้จะไปทำงานไหนหรือ”

“โธ้ย เรื่องเล็ก... จริงไหมคะ คุณภริ”

“ผมไม่มีปัญหาอยู่แล้ว” สีหน้าคนตอบไว้ตัวแปลกแยก

โกรธเคืองอะไรนักหนา... ฟ้ารุ่งคิด... จะเอาอะไรทำไมไม่พูดออกมาตรงๆ เธอถามว่า

“คุณอรทำงานเป็นยังไงบ้างคะ ที่ออฟฟิศมีปัญหาอะไรไหม”

เสียงตอบไร้เยื่อใย “ทุกอย่างโอเค ไม่มีปัญหา”

มณฑิราขจัดด้วยน้ำเสียงเจือหัวเราะ “อ้าว ไหนว่ามีปัญหาจนต้องตามหาตัวนางเอกยังไงล่ะคะ” หญิงสาวหันมาหาฟ้ารุ่ง “คุณภริโทรหาผม บอกว่ามีปัญหาที่ออฟฟิศ มณเลยให้เบอร์บ้านพี่ราตรีไป”

“ไม่เห็นมีใครโทรนี่คะ...” หญิงสาวพูดก่อนจะนึกได้ถึงโทรศัพท์ที่ไม่มีผู้พูดเมื่อตอนหัวค่ำ

แต่ว่ามีเหตุผลอะไรที่ชายหนุ่มจะทำเช่นนั้น

“ไม่มีอะไรที่เรียดนักหรอก ผมต้องแก้ปัญหาได้เองอยู่แล้ว”
น้ำเสียงเขาเป็นชา ฟ้ำรุ่งสงสัยนักกว่าภริคนที่เคยอ่อนโยน อบอุน
เอาใจใส่ กังวลต่อเธอ ได้หายไปไหนเสียแล้ว

“ตอนนี้ฟ้ำไม่ค่อยสบาย คงจะไปทำงานไม่ไหว แต่ถ้ามีอะไร
สำคัญ.....”

“ไม่มีอะไรสำคัญหรอก” เสียงขัดออกกัງวานขุ่นเคือง ฟ้ำรุ่ง
อดน้อยใจไม่ได้ เขาไม่ได้สนใจเสียด้วยซ้ำว่าเธอไม่สบายเป็นอะไร....

“ถึงมีอะไรก็มีคนช่วยเยอะแยะ อย่างคุณอร แม้เธอทำอะไร
ไม่ค่อยเป็น แต่ก็พยายามเต็มที่ที่จะช่วยงานผม”

“ฉันทใจด้วย” เธอขยับตัว บอกมณฑิราว่า “ฟ้ำไปนอนละนะ”
“อะไรกันจะ นั่งด้วยกันก่อนนา”

“อย่าดีกว่า”

เธอลุกเดินจากมา แ่ววเสียงมณฑิราหัวเราะรื่นรมย์ ไม่ได้
คิดจะเหนียวรั้งให้เธอร่วมวงด้วยจริงจัง

หญิงสาวในชุดเสื้อผ้าสำหรับใส่นอน ทอดกายลงบนเตียงพลา
ถอนใจยาว น้ำอุนจัดที่เพิ่งผลจากมาทำให้รู้สึกผอนคลาย เธอรู้
แล้วว่าไม่ได้เจ็บป่วย เมื่อบ่ายนี้เอง ราตรีได้เลียบเตียงถามเธอว่า

‘...ฟ้ำเตรียมใจไว้บ้างหรือเปล่า หากว่าจะมีลูก...’
เธอถึงกับสะดุ้ง ‘...อะไรคะ...พี่ราตรีหมายความว่ายังไง...’

‘.....อาการของฟ้ำเหมือนคนแพ้อังไม่มีผิดเลย.....’

หญิงสาวสีหน้าซีดเผือด นิ่งอังก่อนจะร้องออกมาว่า

‘...มีลูก... โธ่เอ๊ย... ขออย่าให้ใช่เลย...’

‘...ทำไมเล่า มีลูกไม่ใช่เรื่องร้าย .. ฟ้ำเองก็เคยอยากมีลูกมา
ตลอดไม่ใช่หรือ....’

‘...แต่ทำไมใช่ตอนนี้คะ พี่ราตรี..... ตอนนี้ฟ้ำจะมีลูกได้อย่างไร
ไม่มีคุณพี ไม่มีบ้าน ลำพังตัวเองยังไม่รู้จะอยู่รอดหรือเปล่า แล้ว
จะเลี้ยงลูกได้อย่างไร....’

‘...ฟ้ำวิตกเกินไปหรือเปล่านั้น ถึงอย่างไรคุณภริเขาก็เป็นห่วง
เป็นใย ยิ่งถ้ารู้ว่าฟ้ำจะมีลูก เขายิ่งจะต้องดูแลเอาใจใส่ ไม่ปล่อยให้
ลำบากแน่ๆ...’

‘...แต่แสงดาวคุกคามฟ้ำมาก แล้วก็ไม่ว่าต่อไปเขาจะตามไป
ถึงที่ทำงานหรือเปล่า ถึงอย่างไรฟ้ำก็ต้องย้ายออกจากบ้าน สำหรับ
ฟ้ำตอนนี้ อนาคตไม่มีอะไรแน่นอนเลย....’

‘...อย่าเพิ่งคิดมากไปเลย ฟ้ำคงไม่อับจนหรอก อย่างน้อย
ก็มีพีประการกับพี... คลอดลูกแล้วถ้าจำเป็นต้องทำงาน พี่จะดูแลให้
ก็ได้...’

หญิงสาวบนเตียงนอน มีรอยยิ้มที่ยิ่งสดใสเมื่อนึกถึงท่าที่ที่อบอุน
ของ กณาท

“จะไปหาหมอเมื่อไหร่” เขาถาม สีหน้าอาหารท่วงใยยังฉาย
ชัดอยู่ในความรู้สึกของเธอ ฟ้ำรุ่งตอบว่า

“อีกสักพักก็ได้คะ ตอนนี้ฟ้ำรู้แล้วว่าไม่ได้เจ็บป่วยเป็นอะไร”
“พีดีใจด้วย” กณาทพูด ฟ้ำรุ่งจึงเข้าใจได้ว่า ราตรีบอกเขาแล้ว

“ขอบคุณค่ะ”

กณาทถามว่า “ทำไมฟ้ำถึงกลัวที่จะมีลูก”

หญิงสาวนิ่งไปอย่างรู้สึกสับสน เป็นกังวลและเป็นทุกข์

“อาจจะเพราะว่าฟ้ำตัวคนเดียวก็ได้”

“ฟ้ำไม่ใช่ตัวคนเดียวนะ” เสียงพูดนุ่มนวล “ฟ้ำมีพีณาที่อยู่ที่นี่
เพียงแต่ว่า.... อย่าหันหลังให้พีอีกก็แล้วกัน.”

หญิงสาวมองชายหนุ่มราวไม่เชื่อในสิ่งที่ได้ยิน หลายปีที่กำแพง
แห่งความไม่เข้าใจมาขวางกัน เธอได้เขากลับมาแล้วหรือ พี่ชาย
ที่แสนดีคนเดียวของเธอ.....

“ฟ้ำไม่เคยหันหลังให้พีณา...”

“พีผิดเอง” ชายหนุ่มมองลึกลงในดวงตาเธอ ยืนยันในความ
จริงใจ ฟ้ำรุ่งไม่อาจจะละสายตาจากดวงตาสีเข้มอ่อนโยนคู่กันนั้นได้

“พีจะไม่ยอมให้มันเกิดขึ้นอีก พีสัญญา....”

ร่างที่นอนอยู่บนเตียงระบายลมหายใจด้วยรอยยิ้มอึมอึม
มือทั้งสองเกาะกุมอยู่ที่หน้าท้อง

ลูกเอ๊ย... ตอนนี้แม่พร้อมแล้ว มาเถอะ มาเป็นมิ่งขวัญ
เป็นกำลังใจ เป็นพลังวิเศษให้แก่ชีวิตที่เปล่าเปลี่ยวเดียวดายของแม่

.....